

Čaňanka, n. o.

Literárna cena Čaňanky, n. o.

2016

Úvodom

Čas uháňa ako divoký rozprávkový tátoš, nedá sa zastaviť a literárnej súťaži Čakanky, n. o., pribúdajú roky, ale paradoxne: nestarne. Mladá je svojimi témami aj väčšinou svojich autorov, hľadaním formy a obsahu. Niekomu sa darí slová zviazať do usporiadaného tvaru, inému sa rozutekajú a cítia sa voľné ako vtáci. Ďalší chce prekvapiť svojou originalitou. Jednoducho literárna súťaž je experimentovaním a hrou. Ako experiment a hra majú svoje úspechy aj nezdary, rovnako literárna tvorba prináša radosť aj sklamanie. Nech je to tak či onak, písanie má zmysel. Obohacuje predstavivosť, slovnú zásobu, cibrí jemnosť, sprostredkúva krásu, otvára okná ľudskej duše...

Otvárame okienka VII. ročníka súťaže o Literárnu cenu Čakanky, n. o., aby sme mohli nahliadnuť do troch dielní. Prvá je určená dospelým, druhá mladým a tretia najmladším autorom. Stretneme sa v nich s poéziou i prózou, s pestrými podobami nášho života.

Pre VII. ročník súťaže je charakteristická poézia. Ona najrýchlejšie dokáže zachytiť dianie veľkého vonkajšieho sveta i toho skrytého v nás. Nasledujúce stránky predstavujú tvorbu ocenených.

I.

Tvorba skúsených autorov

Poézia

1. miesto:

Gabriela Grznárová, Momentka so Salome

Ráno pije horkú čiernu kávu,
zvyšky spánku do nás zatĺka.
Vonku vedú jeseň na popravu.
Padla prvá hlava jablka.

Opieraš sa o mňa ako o kmeň
stromu, čo má vetvy prinízke.
Presne ako vlani, len si spomeň
na to dievča s hlavou na miske.

2. miesto:

Richard Senček, Mince

Mince

Závidím fontánam
kovové zbierky.

Mám takú, ale menšiu.

Na nízkej nohe
skákať sa nedá,
vo sfére metalovej,
však chodiť sa musí.

Želanie mám.

Tak prikladám krúžok
do albumu z vody.

3. miesto:

Pavol Fekeťe, Zacyklenie

Vyklíčili na vankúši nevädze
keď si otvorila modré oči
a utrela sny do rukáva
Ešte telo spí a nevie že
slnko už roztrhalo závesy
a zo šálok presakuje káva

Podme vdýchnuť skoré ráno
schválne na veternú stranu
kde zimomriavky skáču ľadové
Vždy odovzdanie príde samo
a veci každý deň sa stanú
ako vtáci keď sa zacyklia
v oblohe

Cena správnej rady Čakanky, n. o.

Lenka Podhradská, Sprcha

Nie je sprcha ako sprcha.

Skúste sa zamyslieť trochu.

Čo to vlastne je?

Kto uhádne?

Ešte stále nevíete?

Dobre sa zamyslíte.

Život.

On je sprchou každodennou,

niekedy príjemnou,

inokedy nepríjemnou.

Láska, šťastie, radosť,

sú pocity krásne,

cítíme sa veľmi príjemne.

Teplo nás hreje v duši ako slnko zlaté,

cítíme sa ako v diamante,

či v zlato.

Príde na nás však raz chladná sprcha - ľad.

Nedarí sa nám vôbec nič,

máme chuť po všetkom plesknúť bič.

Cítíme sa beznádejní,
chceli by sme buchnúť dvermi.

Život sa mení na ľad,
netreba sa sklamať,
treba vedieť bojovať.

Snažme sa hlavu vztýčiť,
správnou nohou vykročiť
a naplno ďalej žiť.

Cena poroty

Milan Hodál, Taký chlap

Bol taký chlap

V biblii sa o ňom

píše živo

Bol taký chlap...

Šmahom ruky

spravil z vody víno

Nasýtil hladných kúskom chleba

Nikto po ňom

to už nikdy nedal...

Pred hriešnikmi

nezabuchol dvere

Presne vedel

Kde je sever

Priniesol slovo

silnejšie než zvon

Prikázal chorým:

Vstaň a choď!

Sám chodil po vode

a spájaj brehy

Taký chlap by sa dnes

náramne hodil

Pokojne by sa

Mohol vrátiť späť

Treba svetu

zas ukázať smer

Próza

1. miesto:

Emília Molčániová, Ostrov

(Úryvok)

Nikdy by som si nebola pomyslela, že sa niekedy ocitnem na opustenom ostrove. Ako suchozemcovi mi takáto predstava pripadala neskutočná, zaváňala dobrodružstvom a v predstavách sa mi pri tomto slove premietal film o Robinsonovi. Náš ostrov bol opustený, ale od pevniny bol vzdialený iba necelé tri kilometre, ako zvykneme povedať, čo by kameňom dohodil. Po stáročia ho vlastnila Radkova rodina a odvtedy, ako mu zomrel otec, stal sa jeho vlastníkom. Z diaľky vyzeral ako bradavica, husto porastená chlpmi, zasadená do modrozeleného podkladu. V azúrovom nekonečne sa spájal obzor s morskou hladinou a iba ťažko bolo určiť, kde jedno končí a druhé začína. Namiesto vlasatého porastu bol ostrov bohato zalesnený borovicami, ktoré vo vánku jemne šumeli, pod náporom vetra kvílili a poslušne sa prehýbali.

Vzrušením mi ťklo srdce, keď sa plachetnica za žblnkotu vln kĺzala po hladine a približovala sa k ostrovu. Už z diaľky som nechápala, panebože, ako sa na naň dostaneme, skaly na pokraji boli kolmé, dobré tri metre vysoké a nikde žiadne mólo.

„To je jediný spôsob, ako sa dostať nahor,“ povedal Radko, akoby mi čítal myšlienky a vtedy sa za útesom objavil rebrík z lana.

Tesne pri ňom zo skaly trčal betónový stĺp, o ktorý sa priväzuje plavidlo.

Ostrov bol nádherný, akoby panenský, bolo vidno, že na ňom dávno nik nebýval, chodníček postupne zarástol.

„Naposledy som tu bol pred piatimi rokmi, keď otec ešte žil a po jeho smrti som sa akosi nevedel sem dostať. Keď som sa vrátil z cudziny, vždy som mal plno dôležitejších obstarávačiek, ale toto budú naše medové týždne. Poriadne si to užijeme, súhlasíš?“ povedal, schytil ma do náručia a zatočil sa so mnou. A vtedy som ho zbadala. Bolo to niečo ako perníkový domček z dreva. Každý diel od strechy počnúc a končiac prahom boli vyrezávané. Musel to byť naozajstný umelec, čo to vytvoril.

„Čie je to dielo?“ spýtala som sa.

„Tak toto ti nepoviem. Voľakedy ho prezývali ostrov pirátov, ale mne to na pirátske útočisko pripadá až priveľmi romantické. Keď to otec kúpil, bol už aspoň piatym majiteľom a dnes by sme sa sotva dopátrali, ako to v skutočnosti bolo.“

Drevo na chate bolo zvetrané, žiadalo sa natrieť, ale aj cez jeho zašlosť bolo vidieť zaujímavú drevorezbu. Nad vchodom bola umiestnená bárka, vpredu rybár so sieťou plnou rýb a vzadu nejaká postava drsného muža s previazaným okom a fajkou. Možno to bol naozaj nejaký pirát.

„Niekedy ťa prevediem po ostrove a ukážem ti, kde som trávil väčšinu leta,“ povedal Radko a stojac na špičkách, šmátral po doske umiestnenej nad dverami. „Mám ho,“ povedal po chvíli a držal v ruke kľúč, ktorý by sa skôr hodil na zámockú bránu ako na chatku. „Poriadne zhrdzavel, to urobili výpary slanej vody, budeme musieť zámku vymeniť.“

„Prepánajána, toľko pavučín som ešte nevidela! Hneď sa dám do toho.“

„A ja poprinášam z loďky zásoby,“ povedal Radko a zmizol.

„Myslíš, že v tejto fľaši bude ešte plyn?“ spýtala som sa, keď prichádzal s plnými rukami a prešla som prstom po nánose prachu na regulačnom kohútiku.

„Radšej nebudeme riskovať a preložíme novú.“

„Dáme si kávičku?“

„Ak to bude na deke v tráve, prečo nie.“

Ostrov bol pôvabný, ale mal jeden nedostatok: nemal žiadnu pláž. Pre mňa, čo by som vydržala vo vode od rána do večera, to bol nedostatok priam zásadný. Bol ako nedobytný hrad, obohnaný vysokými útesmi.

V to ráno som zostala sama, lebo Radko šiel do mesta, a tak som si povedala, že sa tu trochu poobzerám. Zo západu vyzeral ostrov naozaj ako guľka, ale v skutočnosti mal tvar piškóty. V najužšom mieste sa dalo po ňom prejsť iba úzkym chodníkom a niekto, kto trpí závratmi, by mal čo robiť, aby to zvládol bez ujmy. Keď som sa pozrela na dno, až sa mi zakrútila hlava.

Od noci príboj bičoval skaly tak mohutne, že voda striekala až na chodník. Druhá časť ostrova bola približne rovnako veľká, teda asi pol krát pol kilometra, ale jej terén bol členitejší, dokonca som našlo niekoľko roklín hlboko pod úrovňou mora, ale voda v nich nebola. Podložie muselo byť kompaktné, nepriepustné a vlnobitie sem nedorazilo. Východný útes bol posiaty čajkami, ich škrekot pílil uši, dve sa pobili pre kúsok ryby, iné si čechrali perie a pritom si opakovali svoju škrekľavú pesničku. Zakaždým, keď prišla vlna, s pokrikom sa vzniesli do výšky, aby vzápätí znova pristáli. More sa vzdulo, zapenilo, udrelo o útes a vlny zasa postupne skrotli a splynuli s morom. A tento kolotoč sa opakoval donekonečna.

2. miesto:

Richard Senček, Z chemického laboratória

Miško bol obyčajný chlapec zo sídliska v jednom malom mestečku. Vlastne nebol ako ostatní chlapci. Jeho kamaráti sa chceli stať pilotmi, kozmonautmi či spevákmi, ale on nie. On chcel byť výskumníkom a sníval o práci v chemickom laboratóriu. Občas, keď mama nebola doma, si urobil laboratórium v kuchyni. Povyťahoval všetky možné koreniny a prípravky na pečenie, aby ich miešal, varil a zlučoval. Predstavoval si, ako objavuje super chemikáliu alebo nejaký nový liek. Jeho snaha zvyčajne skončila vo WC a krikom mamy, keď sa vrátila z práce.

Dnes bol pre Miška výnimočný deň. Včera im triedna učiteľka sľúbila, že namiesto poslednej hodiny sa pôjdu pozrieť do chemickej učebne, pretože od budúceho roku sa už budú učiť aj chémiu. Spolužiaci nadšením príliš nesršali, ale on sa nevedel dočkať. Konečne bude vidieť ozajstné laboratórium! Ešte nikdy v takom nebol.

Vyučovanie sa vlieklo mimoriadne pomaly. Nekonečná matematika a ešte dlhšia slovenčina. Konečne prišla posledná hodina. Všetci sa rýchlo zbalili a zoradili na chodbe. Miško bol medzi prvými. Keď sa konečne otvorili dvere na chemickej učebni, prvé, čo si všimol, bol zápach. Spolužiaci, najmä dievčatá krútili noštckmi, no pre Miška to bola očarujúca vôňa. Na stoloch boli poukladané skúmavky, banky, kadičky a v sklenených skrinkách boli zoradené všakovaké chemikálie. Bolo to úžasné. Prezeral si samostatne každú skúmavku, každú chemikáliu. Rýchlo začal snívať o tom, ako tu robí so všetkými týmito vecami tie najzložitejšie pokusy. Vôbec si nevšimol, že všetci spolužiaci už odišli a jeho zabudli v triede.

Najprv sa veľmi preľakol. Chcel odísť, ale dvere boli zamknuté. Búchal a kričal, ale už ho nikto nepočul. Nakoniec rezignoval. Potom si uvedomil, že si môže poprezerat' všetko do sýtosti a môže sa dotknúť aj tých vecí, ktoré im učiteľka zakázala. Možno by mohol urobiť nejaký pokus. To by bolo super! Prišiel k učiteľskému stolu, kde boli pokladané všetky pomôcky. Chvíľu váhal. Čo bude potrebovať? Ved' všetky tie veci ani nepozná. V skutočnosti to vyzerá úplne inak ako na obrázkoch, ktoré si pozeral. A chemikálie? Prišiel ku skrinke a skúsil ju otvoriť. Nebola zamknutá. Pred Michalom sa tak otvoril nový zázračný svet.

Už sa načahoval po plastovej dóze s červeným práškom, keď sa mu zdalo, že počuje nejaký nárek.

„Čo to je? Asi sa po mňa vrátili!“ Chcel sa rozbehnúť k dverám, ale hlas sa ozval opäť.

„Opatrne!“ Miško ustrnul. Ved' ten hlas akoby sa ozval spod jeho nôh. Pomaly pozrel smerom dolu. Ved'ľa skrinky ležala malá sklenená skúmavka.

„Opatrne!“ zvolala prestrašeným hlasom: „Prosím, nerozbi ma, som ešte mladá!“ Miško neveril vlastným očiam. Iste sa nadýchal tých výparov a teraz má halucinácie! Trochu ustúpil a štipol sa do líca: „Au! Nespím! Čo to má znamenať?“

Malá skúmavka len stroho odvrkla: „Čo si ešte nevidel skúmavku?“

„Ale videl, lenže nie hovoriacu!“ jachtavo odpovedal Miško.

„Zase nováčik, oh joj,“ povzdychol si starý exsikátor. Miško sa preľakol a prudko otočil: „A to aj ty rozprávaš?“ stále jachtal.

„Ten nič nevie!“ odvrkla varná banka.

„Určite nás poláme!“ triasli sa strachom sklenené tyčinky. Miško ani nedýchal. S otvorenými ústami odstúpil od chemického stola späť ku skrinke.

„Opatrne, opatrne!“ vykrikovala skúmavka. Ani nevedel prečo, automaticky sa zohol a milú skúmavku zodvihol. Potom ju položil do stojana veľa ostatné a zase trochu bojzливо ustúpil.

„Ďakujem,“ tíško odvetila: „Isto si mi zachránil život. Zajtra ráno majú vyučovanie chlapci z 8. C a tí by si so mnou určite ešte aj futbal zahrali.“

„Veru, a aj on bude taký!“ hundrala varná banka.

„Ja?“ zháčil sa Miško: „Ja chcem byť veľkým výskumníkom a chcem robiť pokusy!“

„Asi hovorí pravdu! Veď aj mne pomohol,“ zastala sa ho skúmavka.

„Len aby,“ pochybovala banka: „Však sa na seba pozri, aká si špinavá!“

„Z vedeckého hľadiska,“ hlboko sa zamyslel exsikátor: „Niečo na tom bude. Ako je možné, že nás počuje? To nie je len tak!“

„To by som chcel vedieť aj ja! Čo to má znamenať, veď skúmavky a lieviky a ... vy predsa nehovoríte!“ ozval sa ešte stále zmätený Miško.

„Jáj, môj mladý,“ odvetila varná banka: „Ty toho ešte veľa nevieš. Samozrejme, že hovoríme. Vždy sme hovorili, len nás málokto počuje. Exsikátor má pravdu. Je to nanajvýš podivné,“ krútila hlavou varná banka.

3. miesto:

Zuzana Martišková, Zberači nádejí

Opretá o rozbitú lampu, pod ktorou parkuje, zabíjam čas umŕtvovaním svedomia. Po častiach. Po prúžkoch celuloidového záznamu, ktorý odvíjam zo seba, ako obväz z múmie a presne rovnako odumreť a mumifikovane sa cítim. Viem, že vo mne zostane všetko, čo sa kedy môjmu telu prihodilo, a predsa chcem uveriť ilúzii, že aspoň niečo sa zlúpať dá. Ešte je čas...

Trochu dlho mu trvalo, kým sa rozbehol za mnou, ale hlavná vec, že zavŕzgali vchodové dvere, počuť rázny krok a cingot kľúčikov od auta.

- Predpokladám, že vieš presne, kam pôjdeme. – pýta sa iba zotrvačnosťou, o to viac vyzerá byť prekvapený mojou odpoveďou.

- Celkom presne. – odliepam sa od lampy, pod nohami mi zachrupčí sklo.

Strhne sa. Premeria si ma. Odomkne, nasadne, štartuje. Útek s cieľom? To ešte nezažil.

- Najskôr sem za roh, k starému kinu. – diktujem adresu a bezpečnostný pás hľadám dlhšie ako treba.

Nerieši navigáciu. Verí mi? Poslúcha. Parkovacie miesta sú plné. Žiadam iba pristaviť a čakať. Ak budem mať šťastie, budú mať službu. Nemajú. Iba oznam s ulicou o pár blokov ďalej. Poslúcha opäť. Ale nedá mu...

- Prečo zas stojíme pred ďalšou lekárnou? Mamka niečo potrebuje? O čom ste sa to vlastne v kuchyni hádali? ...a prečo som musel odísť pred polčasom?! Trieskala dverami a nechcela mi nič povedať...– konečne zaregistruje, že trochu tápem, ale prská ako marcový jež.

Iba záporne pomykám hlavou a trepem sa von. Skoro bežím, čas plynie... čas nemilosrdne plynie...

Nie ona, ja niečo potrebujem. Musím! Chcem!

Mám spotené ruky, chvejú sa. Nedarí sa mi rozdrapiť škatuľku a už vôbec nie vydolovať z veľkej striebornej placky miniatúrnu tabletku.

- Zbláznila si sa?! – vrhá sa na mňa spoza chrbta. Ani som si nevšimla, kedy vystúpil a že ma veľmi dôkladne pozoruje.

- To...toto predsa nie je riešenie! Nie, nerob...nesmieš...- klčkujeme sa o ostrý plátok, v ktorom je zabalená moja spása. Jediné riešenie. Rozhodnutie. Konečný verdikt.

- Musím! Chcem... Musím...! Ja...ja som to takto nechcela. Vlastne chcela. Som hlúpa... Pust'!...Pust' ma... ja to chcem! Je to moje rozhodnutie! – zúrim a dážd', čo sa začína spúšťať, nivočí moje posledné sily a jeho topánka, pod ktorou skončila vylúpnutá a rozšliapnutá moja nádej na vykúpenie, zas šancu vyjsť z celej situácie síce porazená, ale slobodná, mieša sa s prachom a dažďovou vodou. Odchádza do kanála, do stoky. Keby tak vzala aj mňa. Nevydalo.

Drží ma v objatí drsne a celou silou. Necháva sa buchnáť, osopliť aj oplúvať mojou bezmocnosťou a vzlykmi, ale nepopustí.

- To nie je riešenie. – iba zopakuje a ja v tom tlaku cítim, ako veľmi ho to bolí vedieť pravdu.

- Je to riešenie! Teraz už o tom môžem rozhodnúť aj sama! Bolo by to tak lepšie... Bude to tak lepšie, mám tu ešte dvacku... Kúpim ďalšiu. ...do sedemdesiatich dvoch hodín by mala

zabezpečiť... – snažím sa vymaniť sa z jeho zovretia, ale o to viac priťahuje obruč svojich paží.

Ešte chvíľu to nevzdávam, ale argumenty nestačia.

Násilím ma vtiahol do auta, pozorne pripútal pásom a urýchlene vliezol na svoje miesto. Radšej naštartoval a vyrazil, aby ma náhodou nechytali zajačie úmysly. Dlhو mlčíme, občas fňukám.

- To ma chceš teraz tri dni a tri noci vozit' po meste, aby som ti neušla do najbližšej lekárne a nekúpila si ďalšiu tabletku „Po“? – drzačím a on prikyvuje. - Budeš za trapka. – prítvrdzujem. Prikyvuje ďalej. - Obaja sme trapkovia, ...magori a každý súdny človek by si nad nami umyl ruky. –

Obzerám si svoju uplakanú tvár v odraze skla, ale chcem vidieť tú jeho. Venuje sa riadeniu.

- Zavez ma domov. –

Neprikyvuje. Zabáča k hypermarketu za mestom. Nie je nonstopový. Síce vysvietený, ale okolo neho je popolnočné ticho. Kto vie, koľko je vlastne hodín. Žmúri.

- Počuješ?! ... zavez ma domov! Mám všetkého dost', potrebujem byť sama. – mrnčím zas.

- Potrebuješ... mňa. – zahlási sebavedomo.

Zabrzdí a natočí sa ku mne.

Mlčí. Iba sa pozerá a mlčí. Mlčíme.

Cena Čakanky, n. o.

Hubert Esterbauer, Aenus

Cena za preklad

Jana Bestvinová, Hubert Esterbauer, Aenus

V oku Hóra

Prvá kapitola

Virgilius vyrástol v Ríme, pupku sveta. Napriek tomu žasol, keď vystúpil z plachetnice, ktorá ho priviezla z Brundisia do Alexandrie. Ako bol Rím centrom, tak bola Alexandria vriacim kotlom provincie Egypt. Potom ako preplávali okolo svetelného majáka a pristáli v prístave, trvalo ešte chvíľu, pokým im kormidelník prideli prístavisko. Keď zostúpil z klesajúcej dosky prístaviska, obklopil ho pach poloslanej vody, zhynutých rýb a stoviek rôznych tovarov. Po niekoľkých krokoch sa ocitol na kamennom móle. Zamával poblíž stojacemu nádenníkovi, mlčky ukázal na svoju batožinu a vykročil vpred. Už v minulosti navštívil Alexandriu, ale toto mesto ho dokázalo vždy udiviť. Cestou k mestskému veliteľovi vnímal jeho atmosféru všetkými zmyslami. Sledoval obchodujúcich Grékov, ktorí držali obchod pevne vo svojich rukách, tmavokožích mužov, zahalené ženy a pod ťažkými bremenami ohýbajúcich sa Egyptanov. Videl bohatstvo, ale aj biedu tohto mesta, keď prechádzal dláždenými ulicami. Obchod na obchode, stánok na stánku ho sprevádzali, až pokým prišiel k princípíi. Pri vchode sa preukázal a vstúpil.

Deň nato sa plavil na malej prenajatej feluke hore prúdom Nílu. V nose ešte stále cítil mesto a typický pach. Jeho poverenie a s ním spojená cesta boli prísne tajné, preto cestoval v utajení ako obchodník. Vždy ho sem niečo priťahovalo. Bolo to tým, že jeho matka pochádzala z Egypta, hoci on vyrástol v Ríme. Čln sa pomaly kolísal na Níle. Virgilius mal dostatok času a pozorne sledoval krajinu. Egypt mal svojské čaro. Modrý Níl bol stužkou života. Na jeho brehoch žil národ už tisíce rokov pred Rímom a bol svetovou veľmocou. Ľudia tvrdo

pracovali, boli otrokmi od počiatku tejto zeme. Zelená obruba zavodnených polí lemovala Níl. Egypt bol skutočnou sýpkou a Rím ju naplno využíval. Navečer sa vylodili na breh zvyčajne pri nejakej dedine alebo chráme, ktorých tu bolo veľmi veľa. Domáci obyvatelia boli hlboko veriaci ľudia, ich bohovia od Ozirisa, Izisa, Hóra až po boha smrti Anubisa mali nádherné chrámy. Občas sa Virgilius zastavil pri niektorom obzvlášť krásnom chráme a pozoroval ho. Všetky boli postavené podobne, s pylónmi, pomaľovanými stenami, nádherne vybavenými chodbami, stĺpmi až k najsvätejšiemu, ku ktorému smel pristúpiť len holohlavý kňaz. On sám v nich neveril, ale vieru domácich obyvateľov rešpektoval.

Keď sa cítil osamelý, vyhľadal si v hostinci pekné povolné dievča, strávil s ním niekoľko príjemných hodín a pokračoval v ceste.

Cestou znovu žasol nad rozmanitosťou krajiny. Delta Nílu bola zelená a bujná, ale smerom na juh sa zelené polia menili na púšť a siahali čoraz bližšie k brehom rieky.

V Gíze obdivoval pyramídy dávno zosnulých panovníkov, ktorí sa nazývali faraónmi. Podľa ich viery boli po smrti odvedení k bohom na slnečnom voze plávajúcom po oblohe. Sprevádzaní sokolom boha Hóra.

V Luxore navštívil najväčší chrám boha Amóna v Egypte, prešiel cez Údolie kráľov, ktoré sa svojimi chrámami spájalo s posvätným krajom Karnak a nevychádzal z úžasu. Obrovské stĺpy niesli maľované strechy. Obelisky boli enormné.

Mohutné kamenné sochy faraónov boli rozostavené všade naokolo.

V Edfu navštívil chrám boha Hóra, kde vládol boh Hórus s hlavou sokola. Na ostrove Philae navštívil ďalšie chrámy a zastavil sa tu dva dni. Potom cestoval s malou karavánou až k pevnosti Buhen na hranici s Núbiou. Tou Núbiou, kde sa ťažilo zlato a odvážalo sa do Egypta. Tu bol východiskový bod jeho misie.

Červené oči zúžené do malých štrbín pozerali do diaľky. Keď chcel vypiť posledný dúšok nechutnej odstátej teplej vody, z jeho vyprahnutého hrdla vyšiel škreľavý zvuk.

Od niečoho v diaľke sa odrážalo slnko a lesklo sa na zlatožltom mori pieskových dún. Zároveň s Virgiliom si toto lesknúce sa niečo všimol aj jeden z domácich sprievodcov. Vzrušene potriasol Virgiliovou rukou tak, že poslednú kvapku vody vylial do piesku. Namiesto toho, aby Virgilius namrzene zareagoval, pritisol päty do bokov svojho malého pevného púštného koňa. Vzrušenie ich neopustilo. Snáď bolo toto lesknúce sa niečo tým, čo

hľadal. A mal šťastie. Skôr než pristúpil k nálezisku, spoznal v lesknúcom sa kúsku kovu rímsku helmu. Zostúpil zo svojho koňa a začal hrabať. Bolo to ono. Tu na hranici medzi Núbiou a Egyptom našiel stratenú karavánu, ktorá prepravovala zlato! Virgilius skoncentroval svoje myšlienky a tichým hlasom zadával príkazy. Potom ako postavili tábor, začali systematicky hľadať. Ani on, ba ani jeho sprievodcovia si nevšimli, že už niekoľko dní ich niekto sledoval. Nič netušili o nebezpečenstve, ktoré na nich striehlo. Virgilius mohol ťažko očakávať, že do západu slnka ukončia svoje hľadanie. Mŕtvi boli vysušení od slnka a tým aj zakonzervovaní. Stálo ho menej námahy identifikovať ich, než očakával. Stále poháňal svojich sprievodcov, aby hľadali ďalej. Jeden vojak stále chýbal. Ten najdôležitejší. V snahe čo najskôr ukončiť hrabanie, zamestnal všetkých mužov hrabaním. Zanedbal však jednu dôležitú vec: istenie. Preto nemali žiadnu šancu na prežitie, keď bol vzápätí tábor ležiaci medzi pieskovými dunami zasypaný šípami. Muži sa snažili ukryť, ale nachádzali sa ako na slávnostnom tanieri. Zrazu zacítil silný úder medzi lopatkami a spadol dopredu. Medzi zuby sa mu dostal piesok a s vypätím posledných síl sa pokúsil otočiť. Ale zatmilo sa mu pred očami a upadol do bezvedomia.

Tvorba mladých autorov

Poézia

1. miesto:

Natália Tímaniková, Biela labuť kráča tmou

kráča za nočnými vtákmi

vedú ju k hranici
kde sa túžba po všetkom ovíja okolo krku
a svetlo už nie je možné zneužiť

v zotmení
bez pokoja pokoj vzývajú
jej hriechy
ktoré si nesie bez spovede
v čistote

x
živé vtáky zmizli
nerozlúčili sa
preto pochoduje bez hudby
a závoj si vládze strhnúť
až na opačnej strane minulosti

ešte pár výdychov
a bude počuť čo
všetko
túži po povstaní

x
ona neuteká pred podvodníkmi so slnkom
ona sa len vydá za pravdu

prejde
a vstúpi

na miesto ktoré prestalo vidieť
začalo cítiť

x

biela labuť
kráča tmou
kým sa večnosť
stane ňou samou

2. miesto:

Jakub Ševčík, Ženy

Už ich nečasujem

Podľa v (ý)zoru

Podstatných (pre)mien

Ženy

V závislosti na našej závislosti

sú piatym ročným obdobím

mužskej jari

práve ženy

A potom zo sna von a späť do sna

kde sa oba stávajú tým istým

(občas poriadne náročným) životom

ktorý treba vypiť až do dna

Ženy, pomyslí si...

dlaň medzi teplými

známymi a upokojujúcimi prstami

ženy

3. miesto:

Tamara Skovajová, Život introverta

Ďalší premrhaný deň.
Prvý slnečný v tomto roku.
Život sa skladá zo stien.
Stoja pri sebe bok po boku.
Túžim utiecť,
ale aj napriek tomu ostávam.
Nechcem umrieť,
hoci sa s osudom zahrávam.
Každý deň prežívam dobrodružstvá,
ktoré mi nepatria.
Nevnímam pri tom všetky tie zverstvá.
Aj tak sa raz stratia.
Žijem vo svojej mysli.
Tam som skutočne šťastná.
Nepúšťam tam nezmysly.
Realita je strašná.
Preto sa nejdem pozrieť,
ako to vonku vyzerá.
Radšej si to budem predstavovať,
vo svojej mysli zavretá.

Próza

1. miesto: nebolo udelené

2. miesto: Alexandra Šipekiová, Navždy len tvoja

Sedela som na gauči v dome, kde som prežila celé svoje detstvo a aj kúsok dospelosti. No domovom som toto miesto nemohla nazývať. Aspoň teraz nie. A preto, hneď ako nás Rusi vyslobodili z pazúrov smrti a ja som sa ako-tak spamätala z toľkej hrôzy, ktorú som tam zažila, dala som svoj rodný dom na predaj. Zatiaľ bezúspešne. Nedokázala som hľadiť na toľko bolestivých spomienok, ktoré sa mi pri pohľade na fotografie vlastnej rodiny vynárali. Beztak som mala hrozivé nočné mory, ktoré mi nedávali spávať. Každú noc som sa zobúdzala na hrozný krik, ktorý som vydávala. Každú noc mnou šklbalo, akoby mnou niekto lomcoval. Pred tvárou som mala neustále hrozivý pohľad Waffeura. Keď som bola v tábore, neuvedomila som si, že ma ten muž psychicky zničil a zostal zo mňa už len odpad, ktorý som pre neho bola odjakživa. My Židia sme ním boli...

Každé ráno ma budili slzy zmáčajúce moju tvár, dopadajúc na vankúš. Potrebovala som oporu, ale tú som tu nemala. Rodinu mi zabili a Franza odvedli. Keď som sa zobudila, neležala som na jeho tele, ale v nemocnici. Franz bol preč a na zbláznenie bolo, že som nevedela, čo je s ním.

Z novín som sa dočítala, že každého previnilého odsúdia a popravia. Bála som sa, že medzi nimi bude aj môj Franz. To by som už nezvládla. Každý deň sa zobúdzam a žijem len preto, aby som sa dozvedela niečo nové.

Keď mi niekto zaklopal na dvere, skoro mi srdce vyskočilo z hrude. Pomaly som sa prikradla k dverám a odostrela som mierne záves, aby som uvidela, kto prišiel. Stále som bola paranoidná a podozrievavá. A kto by nebol, keby prežil také peklo a toľkú zradu od tých najbližších, od priateľov. Vydýchla som si, keď som zbadala, že je to len poštár. Otvorila som dvere a mierne sa z nich naklonila. Aj keď to bol len poštár, bála som sa prísť do kontaktu s ľuďmi. Predsa len som stále Židovka a tá nenávisť, čo chovali voči nám nemohla zmiznúť len tak za niekoľko mesiacov ako mávnutím prútika. Nemôžem vedieť, či ma nedokopú nejakí fagani alebo ma nepourážajú.

„Dobrý deň slečna Hofmanová. Prišiel vám list,“ povedal muž bez náznaku akéhokoľvek pocitu a podal mi bielu tenkú obálku. Roztrasene som k nej natiahla ruku a nedalo sa nevšimnúť, ako jeho pohľad skenoval moju tenkú ruku, z ktorej takmer vytŕčali kosti. Ešte stále som sa nedala dokopy. Nejde to tak rýchlo. V Osvienčime som za deň mávala len jeden krajec chleba a nejakú hnusnú tekutinu, ktorá sa mala podobat' káve.

Cítila som sa nepríjemne, a preto som rýchlo chytila obálku a s tichým „ďakujem“ zatvorila som dvere. S divo búšiacim srdcom som opäť prešla ku kreslu a s trasúcimi rukami otvorila obálku. Vytiahla som list a začala čítať. Volajú ma na Franzov súd ako svedka. Bude sa konať o dva dni v nemeckom meste Norimberg. V nepoškodenom Justičnom paláci.

Srdce mi neprestávalo byť ako o závod. Tešila som sa, že je nažive a že ho konečne uvidím, ale zároveň som sa neskutočne bála, že mu nepomôžem. On si nezaslúži, aby bol odsúdený. Nikdy na nikoho nezdvihol ruku, pomáhal. Áno, pred ostatými veliteľmi a vojakmi sa hral na drsného, ale to musel. Ja som najlepšie vedela, aký je v skutočnosti Franz. Musím sa, čo najskôr vydať na cestu do Norimbergu. Musím ho vidieť. Musím ho zachrániť.

3. miesto:

Monika Kubričanová, Útek zo sršnieho hniezda

Natália sa vracala domov spolu so svojou najlepšou priateľkou Martinou. Šla so sklonenou hlavou, pomalým krokom.

„Prosím ťa, veď je piatok, teš sa trochu,“ privrávala sa jej kamarátka.

„Nemám náladu,“ zamrmlala si Natália popod nos. Netešila sa domov. Nevedela, čo ju tam čaká.

„Si čudná. Čo ti je?“ - Mat'a si začala robiť starosti. Nevedela pochopiť, čo jej je. Veď celý deň bola ako slniečko a teraz, po náročnom týždni, kráča domov ako odsúdenec na popravisko.

„Čo si dostala zlú známku?“ – pokračovala. Natália bola výborná študentka, čiže táto možnosť bola nepravdepodobná, ale veď aj kôň má štyri nohy a potkne sa.

„Päťku z tej matiky,“ zatiahla Natália zúfalo. Matematika bola jej najobľúbenejší predmet.

„Prosím ťa pekne, však ty ju už máš vopred opravenú!“ Mat'a bola šokovaná. Bolo jej čudné, že jej kamarátka si robí ťažkú hlavu z jednej hlúpej známky.

„To sa mi ešte nestalo,“ pokračovala Natália sklúčeným hlasom.

„Každý výborný žiak raz musí dostať päťku,“ dohovárala jej kamarátka.

„Takže to znamená, že si výbornou žiačkou,“ snažila sa ju rozveseliť. Natálii však do smiechu nebolo.

„Nerob si starosti. Aj učiteľka ti povedala, že tú päťku medzi tvojou záplavou jednotiek ani nie je vidieť.“

„Lenže ja ju tam vidím a môjmu otcovi udrie do očí!“ – zvýšila intenzitu svojho hlasu Natália.

Martina sa už radšej o nič nepokúšala. Nechcela si pohnevať najlepšiu priateľku. Už od detstva si výborne rozumeli a patrili k tým vzácnym ľuďom, ktorých priateľstvo pretrvávalo.

Cez víkend ju to prejde a znovu bude starou dobrou Natáliou, hovorila si pre seba Mat'a.

Dlho bolo medzi nimi ticho a akési napätie.

„Čo budeš robiť cez víkend?“ – opýtala sa Mat'a, aby prerušila mlčanie.

„Ešte neviem. A ty?“

Mat'a sa rozhovorila, čo Natáliu potešilo. Jej druhé ja, ako ju často volala, bolo mimoriadne zhovorčivé. To, že sa protiklady priťahujú, ony dve potvrdzovali. Kým Mat'a bola hviezdou, kam len prišla, Natália mala radšej povest' tieňa.

Vďaka Matinej zhovorčivosti im cesta rýchlo ubehla. Onedlho sa ocitli pred Martininým domom.

„Tak ahoj a pekný víkend,“ zaželala Maťa priateľke.

„Uži si ho a netráp sa školou,“ zdôraznila.

„Ďakujem, aj tebe. Neboj sa, nebudem,“ zakývala priateľke a pokúsila sa usmiať, ale Mati neušlo, že akosi silene.

Pridala do kroku. Už meškala desať minút. Otec bude zase nahnevaný. Len aby nebil mamu, pomyslela si.

Zrazu sa ocitla pred svojím domom. Pomaly otvorila bránku. Prešla vedľa predzáhradky a otvorila vchodové dvere. Ledva ich za sebou zavrela, už začula otcov krik. Keď sa otočila, videla na otcovej tvári, že sa môže pripraviť na najhoršie.

„Kde si bola tak dlho?“ – zvrieskol na ňu, až sa strhla a urobila krok dozadu.

„Zdržala ma triedna,“ pravdivo odpovedala Natália.

„Čo od teba chcela?“ – pokračoval otec v nepríjemných otázkach.

Dcéra sa rozhodla všetko vyjaviť. Načo to odkladať. Nech ten hurikán zmetie všetko teraz. Chce to mať čo najskôr za sebou. Radšej mu to povie ona, ako by sa o tom mal dozvedieť z úst niekoho iného.

„Ubezpečovala ma, že tú známku už mám v podstate od začiatku školského roka opravenú,“ snažila sa byť priama, ale stálo ju veľa síl udržať sa na nohách.

„Akú známku?“ – zbystril pozornosť.

„Dne-š-nú päť-ku z ma-ti-kkyyy,“ začala koktať a kolená sa jej roztriasli.

To otca ešte viac podráždilo. Jeho tvár pripomínala chameleóna, ktorý nevie, akú farbu tela momentálne potrebuje.

Natália vidiac, čo asi nasleduje, tlmene vykrikla a skrčila sa do kľbka. Vtom zasiahla jej matka.

„Nechaj ju, prosím ťa. Veď je to len jedna zlá známka. Už ju má aj opravenú. Učiteľka si všima jej prácu a vždy ju chváli, aká je mimoriadne šikovná.“

„Ty buď ticho! Tomu dievčisku som dal všetko. Jediné, čo som od nej chcel, bol výborný prospech. A ona dostane päťku!“ – rozkričal sa.

V oblasti tvorby najmladších autorov

Poézia

1. miesto:

Katarína Melcherová, Origami

horúca káva
a hodiny pretočené dozadu
moje prsty
nešikovne udávajú rytmus
bielemu papieru
o hodinu neskôr
zázrak sa nestal
len káva vychladla
stratila sa vôňa
z origami

x x x

topánky
odložené pred domom
biele ponožky skĺzli na zem
baví ma do koberca otláčať
bosé nohy
rytmus je dnes
na mojej strane
čas je nepriateľ

raz sa to musí podariť

dotancujem
svoj tanec naruby

x x x

vyliezol spod posteľe
prešiel izbou
do skrine
vošiel do topánok

do tmy kreslí
bielou kriedou
vytrvalo ma sprevádza

detský strach

2. *miesto:*

Martina Kovalčíková, Snívanie

SNÍVANIE

črepiny zo skla
na červenej podlahe
tma
čo sa tlačí do okien
a svetlo za dverami
ticho čakám
na úsmev

podaj mi ruku

vietor ma pohladí
prenesie ma domov
do reality

TO JE LÁSKA

šibalsky sa prediera z tmy
rúti sa pomaly
nechápe zlo
bez varovania prichádza
teplo
až kým napnutá struna nepovolí
nájde nádej
neprebádané územie

x x x

kreslíš slnko
na čiernu oblohu
dávaš nádej tme
obliekaš jej
biely sveter
pozeráš sa na prsty
zajtrajšku

ráno

3. miesto:

Júlia Platková, Padá sneh

padá sneh
ako cukrová perina
hebký ako práškový cukor
váľa sa po kopcoch
pripomínajú tortu
za stromami sa ligoce mesiac
nočná lampa
ktorá svieti na chodník
pripomínajúci šťastie

zima u babky

v babkinej záhrade
na plotoch pavučiny z lásky, šťastia, nehy
pletie mi sveter
čas tam už nehrá hlavnú rolu
vždy však kvitne
nádej beží po kopci
naháňa nás
prijeme ju zo šálky
namiesto čaju
snívame spolu

Próza

1. miesto:

Marianna Ibrahimi, Bude to zaujímavé

Kruté ráno. Závídím všetkým, čo môžu ešte spať. Ja musím každé ráno vstávať do školy. Priznávam, rada si pospím. Keby som bola prezidentkou sveta, zakázala by som deťom ranné vstávanie. Ale keď už musím, tak naskáčem rýchlo do vecí a utekám do školy. Mám zvláštny talent. Iste sú vo mne zabudované nejaké hodinky, ktoré zabezpečujú, že vždy prídem do školy presne ako zvoní pred prvou hodinou. Pani učiteľka Janka mi vždy pohrozí a ukazuje na hodinky. Tým mi iste naznačuje, že vie o tomto mojom talente. Takto to bolo aj dnes.

„No tak, rýchlo, meškáš!“, kričí po mne spolužiačka Vierka, ktorá sedí vedľa mňa. „Máme novú spolužiačku,“ mrkla na mňa a nahnevane mi ukázala hlavou na moje miesto. Tá potvora ešte len prišla a hneď mi ho obsadila. Toto nemôžem nechať len tak. Takto to v našej triede nechodí! Rýchlo som sa prezula a vyštartovala po novej spolužiačke:

„Ty čo robíš na mojom mieste? Už aj si choď sadnúť niekde inde, tu sedím ja!“

„Ahoj, ja som Kristína. Pod' si sadnúť vedľa mňa, tu je voľné miesto,“ prišla zavolať novú spolužiačku Kristína. Kristína je jedna z najlepších a najkrajších žiačok. Sú do nej zaľúbení všetci chalani a každý sa jej chce podobať. Ale vždy, keď je k niekomu milá, tak to len niečo chystá. Keď aj niekomu niečo zlé spraví, všetci sme ticho, lebo s ňou nikto nechce mať problém. Ešte aj učitelia v nej vidia anjela.

Do triedy vošla pani učiteľka. „Dobré ráno žiaci, chcem privítať medzi nami našu novú žiačku Agátu. Ako vidím, tak Agátka si už našla aj kamarátku. Dúfam, že sa jej bude u nás páčiť.“ Agáta sa usmiala. Bola mi od začiatku nesympatická. Mala veľké zuby, a keď sa usmiala, pripomínala skôr svišť'a. Hrubé čierne rámy okuliarov sa jej vôbec nehodili, pôsobila v nich ako sova. Bola tlstá a uši jej odstávali, to mi zas pripomínalo slona. Už len predstava slona, svišť'a a sovy v jednej osobe je veľmi komická. Agáta sa iste dlho usmievať nebude.

Hodina ubehla a prišla prvá prestávka. Kristína intenzívne pracovala na vyťahovaní informácií z Agáty. Bola na to špecialistka. Za jednu prestávku vedela celý jej životopis.

Druhá hodina bola matematika. Už to začalo. Nemýlila som sa. Kristína vždy, keď bola triedna otočená chrtom k triede a písala na tabuľu, tak niečo šepkala Agáte. Robila to tak dokonale, že keď sa učiteľka otočila, Agáta odpovedala.

„Agátka, v našej škole platí pravidlo, že cez hodiny sa nerozpráva! Celý čas počujem ako vyrušuješ!“ povedala prísne učiteľka a Kristína sa začala usmievať.

Druhú prestávku vyhlásila Kristína veľkú poradu dievčat. Agátu poprosila, aby jej išla do bufetu kúpiť bagetu. Peniaze jej nedala. Veď Agáta sa pochválila, že dostáva vreckové. Tá natešená, že má novú kamarátku s radosťou išla. Takže vzduch bol čistý. Kristína nám zatiaľ porozprávala všetko o Agáte. Dozvedeli sme sa, že jej rodičia sa rozviedli, iba včera sa presťahovala s mamou k babke, v starej škole nemala žiadne kamarátky, všetci sa jej tam smiali, že falošne spieva, že je nemešlo na telocviku, že kokce a že sa zle učí. Nikto na ňu nemá čas, lebo mama chodí neskoro večer z roboty a babka je už stará a nevládze.

Začala tretia hodina. Kristína pokračovala vo svojej hre. Pani učiteľka vysvetľovala novú látku a zapisovala poznámky na tabuľu. Kristína znova využila každú príležitosť, kedy bola učiteľka otočená chrbtom k triede a písala na tabuľu. Kopala Agátu. „Au!“ ozvalo sa po riadnom kopanci.

„To by už stačilo, prestaň Agáta!“ povedala nahnevane učiteľka a písala na tabuľu ďalej. Kristína mohla pokračovať. Už sa Agáte ušli aj štípance. Fúkala jej do tváre, akoby jej chcela odfúknuť tie veľké okuliare. Vždy šikovne rýchlo, aby ju učiteľka nevidela. „Pre-re-staň, to bo-bo-lí!“ vykrikla už s plačom Agáta.

„Tak ty neprestaneš, Agáta? Dnes príde po teba mama, chcem sa s ňou rozprávať!“ povedala prísne pani učiteľka.

„Ale Ki-Ki-Ri-Kris-tína mi-mi-mi ro-robí zle!“ bránila sa Agáta a plakala. Začalo jej tiecť z nosa a slzy aj nos si utierala do rukáva. „Fúúúúúúúúú!“ skríkli sme všetci a začali sme napodobňovať jej koktanie.

„Je to pravda, deti, že Kristínka robí Agáte zle?“ pýtala sa pani učiteľka. Všetci sme to videli, ale kto by hovoril niečo proti Kristíne? Chalani sú do nej zaľúbení a dievčatá sa boja, že by aj im začala robiť zle. Kristína s ňou sedí v prvej lavici. Videla to celá trieda, ale nikto sa neodvážil niečo povedať proti Kristíne.

„Kristínka, je to pravda, že robíš Agátke zle?“ spýtala sa pani učiteľka už priamo Kristíny.

„Ja jej nerobím zle, však to je moja kamarátka, ja jej pomáham. Aj som ju zavolala, aby si vedľa mňa sadla, keď prišla do našej školy,“ bránila sa Kristína a tvárila sa pritom veľmi nevinne.

Ďalšia prestávka. Kristína začala byť k Agáte zas milá. Teraz už na svoje plány použila chalanov. Edo bol do nej asi najviac zaľúbený. Vždy spravil všetko, čo mu povedala.

2. miesto:

Alexandra Svoradová, O domčeku v domčeku

Môj pes Max jedného dňa štekal na strechu ako bláznivý. Pobehoval, kňučal, vyskakoval. Bolo to už také otravné, že som nakoniec vyliezla na povalu, aby som zistila, čo nášho Maxa tak veľmi zaujalo. Na povale bola tma ako v rohu. Nič som nevidela. Zrazu som začula akýsi piskot. Veľmi som sa zľakla a rýchlo som bežala za ocinom.

„Tati, tati, hore na povale straší! Počula som tam divný pískavý zvuk a nebola to Maxova gumená hračka na hranie,“ povedala som celá zadýchaná. „Tati, rýchlo, pod’ a zober baterku!“ skríkla som na ocina a utekala smerom k rebríku.

Vyšli sme hore a potichu sme sa prikradli k miestu, kde som začula piskot. Prehľadali sme celú povalu, ale nič sme nenašli.

„Asi sa ti to len zdalo. A Max šteká na všetko, veď je to pes,“ povedal ocino a chcel odísť.

V tej chvíli to zapišťalo. Zvuk prichádzal spoza dreveného trámu na streche. Zasvietili sme na to miesto baterkou a zbadali sme tam dve malé čierne čudá. Boli to netopiere. Skoro som od strachu odpadla. Hneď som si spomenula na historku, ktorú mi raz rozprávala mamina. Netopier sa zamotal do vlasov jej kamarátky a museli ju ostrihať dohola, aby ho odtiaľ dostali. Bfíf. Striaslo ma. Uvedomila som si však, že keď chcem byť veterinárka, nemôžem sa predsa báť zvierat.

Rozhodla som sa zakročiť. Obliekla som si výstroj, ktorá sa skladala z babkiných rukavíc do záhrady, ocinových montérok, na nohy som si natiahla dedove gumáky a posledná položka môjho „ochranného odevu“ bol mamin klobúk, ktorý nosí na dovolenky k moru. Je na ňom taká veľká slnečnica. Pomaličky som sa priblížila k netopierom. Zistila som, že jeden z nich je zranený a druhý bol zamotaný do siete, ktorú tam zabudol dedo. Chytila som ich opatrne do rúk a vložila do škatule od topánok. Nasadli sme do auta a išli sme s nimi k veterinárovi, ktorý nás veľmi dobre pozná. Vždy cez prázdniny mu pomáham v ambulancii. Hrám sa so zvieratkami, utešujem ich, ak ich čaká nejaký zákrok a odvádzam pozornosť. V tom som majster.

„Čo sa stalo Saška, niečo s Maxom?“ spýtal sa ma, keď ma uvidel v čakárni.

„Nie, tento raz to nie je Max.“ odvetila som smutne. „Priniesla som dva netopiere, ktoré som našla na našej povale.“

Porozprávala som doktorovi celý príbeh od začiatku. Ako Max neustále štekal, ako sme ich s ocinom objavili, ale aj o tom, ako som sa vyzbrojila, keď som ich išla chytiť.

Doktor sa na mňa usmial a pochválil ma. Povedal mi, že raz bude zo mňa vynikajúca veterinárka, pretože som odvážna a viem pomôcť aj takému zvieratku, ktoré ľudia odsudzujú a boja sa ho. Veľmi ma to potešilo a bola som na seba hrdá. Potom ich vyšetril a povedal nám, že si ich tam niekoľko dní nechá na pozorovanie. Keď sme prišli domov, neustále som rozmýšľala, čo s nimi urobím. Postavili sme im na povale malý domček. O niekoľko dní zazvonil telefón.

„Saška, môžeš si prísť pre tú rodinku netopierov.“ povedal hlas v telefóne. Nechápala som, akú rodinku. Hneď pri vstupe do ambulancie som zistila, o čo ide. Z dvoch zranených netopierov, ktorých som tam priniesla, sú zrazu piati.

„Saši, budeš krstná mama a musíš vymyslieť nejaké mená!“ povedal doktor a usmial sa.

Dvojica, ktorú som priniesla, tvorila pár a samičke sa narodili tri malé netopierie mláďatá. Mená mi prišli na um hneď, ako som ich uvidela všetkých pohromade. „Otec – Tesák, mama – Luna a tí malí nezbedníci budú Murko, Hviezda a Lucy.“ vyhrkla som. Mená sa všetkým páčili a ja som si ich konečne odniesla domov.

Na domček som im pripevnila tabuľku s nadpisom „Rodinka Blackových“.

A máme domček v domčeku.

